NÚMERO 131

Butlleti

AGOST 2003

Estel Negre

ÒRGAN D'EXPRESSIÓ I COMBAT DE L'ATENEU LLIBERTARI ESTEL NEGRE

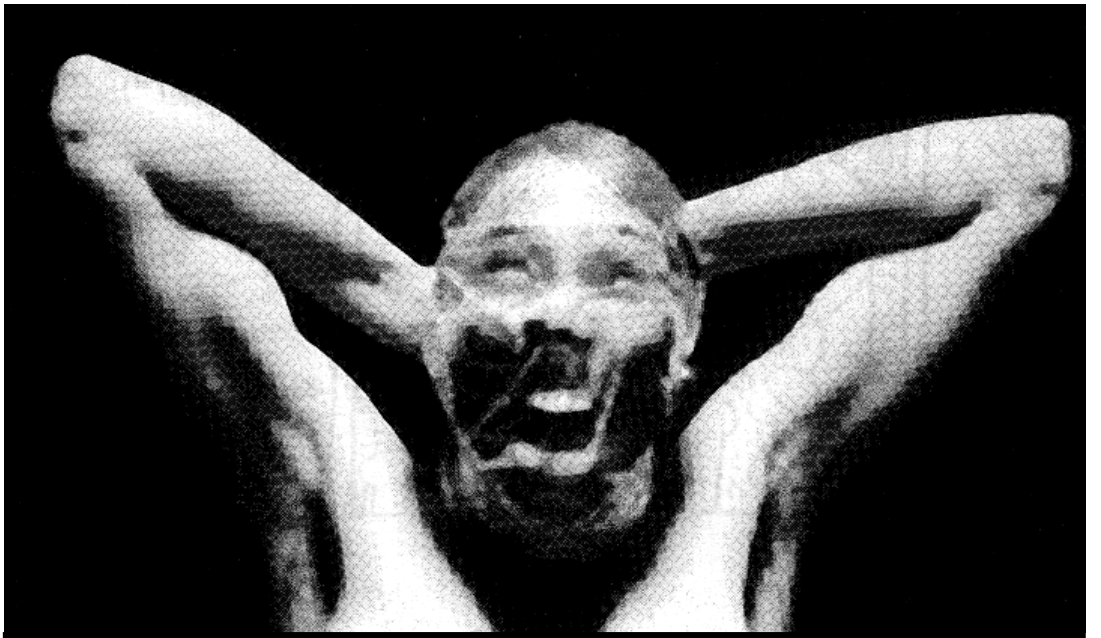

Prou muntatges policíacs!

La veu del caragol

Al poblat d'Oventic, a Xiapes, per primer cop s'escolta la veu del caragol. És el xiu-xiu de la comunitat que ressona a la nostra oïda. A les seves voltes, el caragol hi reviu la veu de tothom. Escolta.

La primera paraula en serà l'anunci de la junta de govern que haurà de manar obeint, en escoltar la veu del poble. Després de sentir la transmissió de les paraules del sotscomandant Marcos, el comandant David assenyala amb claredat les línies que dibuixen les característiques de l'autonomia.

A la comunitat autònoma tothom gaudeix dels mateixos drets, siguin indis, mestissos o criolls, encara que pertanyin a altres comunitats. En nom de la comandància, David proclama l'abolició de tots els retens i dels passos controlats: llibertat absoluta de comunicació. Les juntes de govern seran les encarregades de garantir la lliure circulació als territoris autònoms. Aqueixa és la resposta a les amenaces de confinament i de repressió. Enfront de la coacció, només hi cap el refermament de la pròpia llibertat.

La comandanta Esther fa èmfasi en la igualtat de les dones davant els barons al territori de les comunitats autònomes. El comandant Tacho confirma el dret dels camperols a la terra, «la nostra mare», i als seus productes.

Pels corredors del caragol bufa l'alè de l'amistat; és el vent de la renovació de la vida.

Les juntes de govern de les autonomies segueixen l'únic principi de la democràcia real: manar obeint.

La funció n'és arribar a traduir en normes les conductes de les comunitats, segons l'esperit dels acords de San Andrés. Són legals; s'atenen a la Constitució de la República i responen a la voluntat lliure de les comunitats. La tasca n'és triple.

Primer: educació. Les comunitats autònomes asseguren les escoles secundàries, que ja funcionen gratuïtament sufragades per les comunitats: educació en l'ensenyament dels fonaments de la ciència amb el respecte a la pròpia cultura.

Segon: salut. En els límits que en marca la situació d'extrema pobresa, les juntes comunitàries procuraran assegurar les condicions que protegeixin i fomentin la salut pública.

Tercer: equitat. En manar obeint, les juntes de govern garanteixen un ordre en el que la reparació reemplaça el càstig i la solidaritat en el treball comunitari al profit individual. L'exercici dels valors comuns substitueix el conflicte.

Les juntes de govern tenen per tasca escoltar els de sota i actuar en el seu nom.

El portaveu de l'EZLN, el sotscomandant Marcos, oposa clarament la funció de governar de la de dominar: «Els exèrcits han d'usar-se per a defensar, no per a dominar.» És el repte de la pau que resguarda l'autonomia.

El caragol xiuxiueja a l'oïda que altra societat és possible. La veu n'és la veu de la justícia. A través d'ella parla la dignitat d'un poble.

Luis Villoro
La Jornada (13-8-03)

OKUPASA

GESTORIA D'OKUPACIÓ IMMOBILIÀRIA

Cases sense gent? Gents sense casa?

OKUPASA. Gestoria d'Okupació Immobiliària. A la fi una oficina que et dóna tota la informació i tots els contactes perquè tu també puguis okupar, clau en mà i per la porta gran... O fent-ho tu mateix amb ajuda dels nostres tècnics i de les nostres acurades eines.

Punxa la bombolla immobiliària amb **OKUP ASA** i preoc upa't només de triar les cortines. **Cases sense gent? Gents sense casa?**

Farts que el rellotge cutre del capital ens marqui les hores i els minuts de les nostres vides és imprescindible que donem un cop de timó revolucionari i ens organitzem per no seguir hipotecant les nostres vides al tipus d'interès que vulguin els sequaços del capital.

L'okupació, maleïts reformistes, no pot seguir essent una qüestió de folklore urbà: no es tracta de construir ni un, ni dos, ni mil centres culturals alternatius i guais on tot fill de postmodern es munti el seu concertet o el seu grupet, pet, pet. Cal fer de l'okupació una esmolada eina que se situï a l'avantguarda de la lluita contra la misèria quotidiana que ens infligeix el capital. I, on n'hi ha major misèria que en el tema de l'habitatge?: necessitat i dret ineludible que acaba (o comença) per xuclar el 60% dels ingressos del proletariat.

Com fer-ho?, es demana la desunida massa: doncs, amb **OKUPASA**!

OKUPASA és una iniciativa per posar en contacte gent sense casa amb grups de veïns i veïnes, xarxes antiespeculació i cases sense gent en general. Okupar per a viure i per a reviure, per a anar a dormir tots els vespres o per a organitzar una guarderia-koljovs per als camarades petitons...

Companys... No afluixeu!

Sabotatge contra el capital passant-s'ho pipa

www.sindominio.net/fiambrera/sccpp/index.htm

MUMIA ABU-JAMAL AL

Francesc Arnau i Arias, corresponsal de Kontra-Infos als EUA, ens relata l'entrevista que va mantenir amb Mumia Abu-Jamal durant la recent visita que li va fer al corredor de la mort de la presó de Filadèlfia (Pennsilvània).

«*I'm Mumia Abu-Jamal, from Philladelphia*». «*I'm Francesc Arnau i Arias, from Barcelona*". Amb els punys tancats i les manilles posades entra el locutori. Recolza el punys als vidres blindats i espera que tu facis el mateix. És un home molt alt i fort. Vestit amb una mena de granota de mecànic de color taronja. Fins al final, quan ens donarà l'esquena per marxar —a requeriment del carceller— al cap d'unes quatre hores, no li podrem veure les tres grans lletres que en porta pintades al darrere: «DOC» (*Department of Corrections*). I també al final, quan les hi podré veure, pensaré que no sé de què l'han de corregir aquest home. I quina correcció seria, aplicar-li la pena de mort? I què va fer malament Mumia, aquell dia de 1981, mentre treballava de taxista a Filadèlfia i va acudir al carrer número 13, cantonada amb Locust St., on la policia li tenia parada una trampa?

Allà van matar dos ocells d'un sol tret. Va morir el policia Faulkner —que era un enviat especial, amb la missió d'infiltrar-se en la màfia policíaca local— i van detenir Mumia, també ferit de mort, amb l'acusació d'haver disparat contra Faulkner. I això en una època que es podien comptar amb els dits d'una mà, els taxistes de Filadèlfia que no portessin pistola. I a més, mai no es va fer una prova de balística, per investigar si la bala havia sortit de la pistola de Mumia...

Però la policia de Filadèlfia no vol justícia. Vol revenja. I per això exigeixen que la sentència es compleixi ja, sense més explicacions, ni investigacions, ni contemplacions... Tant se'n dóna que aquest home s'estigui declarant innocent des del primer moment. Tant se'n dóna que un altre home s'hagi confessat culpable d'haver mort el mateix policia. Tant se'n dóna que Mumia no hagi matat ningú. N'hi ha prou amb el seu passat de militant del grup Panteres Negres. N'hi ha prou amb el fet que ara sigui membre de l'organització revolucionària MOVE, per fer-lo matar. I a més a més és negre. I a més a més porta rastes...

Avui m'acompanyen a la visita la senyora Pam Àfrica i el senyor Mario Hardy. Ens tenen en un locutori extremadament petit. Amb prou feines hi caben dues persones assegudes, però na Pam entra i surt. Aprofita per parlar també amb un altre presoner, un home molt jove, originari d'Haití, que un dia, ja fa anys, va ser víctima d'un abús policíac monstruós: els policies li van trencar la finestra del cotxe, el van arrencar cap a fora, per la mateixa finestra, i li van començar a pegar d'una manera salvatge, disposats a matar-lo a cops. Quan ell se'n va adonar, que anava cap a una mort irremissible, va fer el que va poder: li va arrabassar la pistola a un dels policies i va disparar. Dos policies van morir. Resultat: ara també és al corredor de la mort de la presó de SCI Greene, al costat de Mumia, perquè com que els policies eren blancs i ell negre, el tribunal va donar per bona la versió dels policies. I ni parlar-ne, de legítima defensa...

«*Barcelona, Spain... Catalonia*?» «*Ah! Vosaltres sou com els bascos, eh? El mateix problema que a Puerto Rico, oi?*» I se situa immediatament. Aquesta facilitat que té per a situar-se em seguirà impressionant durant tota l'entrevista. «*Trenta milions de persones es van comptabilitzar oficialment, en les manifestacions de tot el món contra la guerra d'Iraq. Però Bush i els seus generals no en van fer cap cas. És clar que només son com titelles de les multinacionals... Colin Powell, Dick Cheney, Donald Rumsfeld... I deien que buscaven armes de destrucció en massa... Ara ja sabem que tot és mentida,*

CORREDOR DE LA MORT

però la gent no reacciona... Han estat molt bé les manifestacions per intentar aturar la guerra, molt bé que a Barcelona es fes la manifestació més gran d'Europa, però ara s'hauria de tornar a sortir al carrer. Seguim tenint els mateixos motius!

És indignant de veure com el Sistema fabrica les seves pròpies històries, per enganyar la gent. Aquest Colby Bryan, perquè és una estrella del bàsquet i li han donat relleu, amb tot el suport dels media, ara resulta que al final li reconeixeran com si fos un mèrit, això de ser acusat d'haver abusat d'una menor...! I hi ha qui ho troba interessant, tot això...! I Arnold Schwartzenneger, que ara el volen fer governador de Califòrnia. Quina vergonya per a aquest país...!

I dius que el partit d'Aznar ha tornat a guanyar les eleccions? Deu estar molt malament, el vostre país. No? Igual que el nostre! Com pot ser que, havent despertat tanta oposició amb la seva postura a favor de la guerra, ara tornin a guanyar? És clar, són coses del Sistema. D'això en diuen democràcia...! Us recordeu d'aquells personatges de còmic de quan érem petits? Doncs això és Bush. El dolent més clar que mai no havíem conegut. I, quan va guanyar les eleccions, alguns ja ens ho pensàvem, això. Que faria guerres, destrucció... I alguns, a més de pensar-ho ho vam dir i ho vam escriure: de seguida ens van dir radicals, des de molts cantons...

I la cultura? La nostra cultura? La cultura és una arma! I sempre ens la volen prendre. I si no poden, intenten de comprar-la. Tot ho volen comprar i vendre. I, de vegades ho aconsegueixen. Ho compren per a fer-ho malbé. Ho van intentar amb el jazz. Després amb el reggae, ara amb el hip-hop. Aquest moviment cultural va començar d'una manera molt combativa. I no només amb la música, sinó també amb la manera de vestir, d'anar pel món... Han agafat els raps i han intentat de pervertir-los, amb la introducció de lletres indignes pel que és i vol representar un rap...»

He notat que Mumia es queixa una mica del fet que alguna gent ha oblidat que existeix el correu normal, amb això de l'Internet, el paper i el llapis. I que també es continua podent trucar per telèfon, i sentir la veu de les persones. I això ell ho sap molt bé. Coneix el valor de les comunicacions. Ell, pres, que com tantes i tantes persones preses, en té limitades les trucades que pot fer. Les cartes que pot escriure... Critica molt l'alcalde de Filadèlfia, John Street, negre com ell, que durant la campanya electoral va prometre que es preocuparia per tal que se li hi fes un judici just, a Mumia —i als altres presos dels MOVE—, i que ara ja ni en parla. Que se li han de fer manifestacions davant de l'Ajuntament, perquè comenci a reaccionar. I ni així... En Mario i na Pam el posen al dia de les últimes novetats en el seu cercle d'amics i coneguts... La setmana passada va morir una filla dels Baraka, un matrimoni amic seu, d'una seixantena d'anys. La noia era lesbiana i vivia amb la seva companya al mateix pis que una altra filla, que estava casada amb un tipus que només feia que abusar d'ella fins que li va dir prou... Aquell paio va marxar, però va tornar durant la nit amb una pistola i, com que no va trobar la seva exesposa, va matar les altres dues

MUMIA ABU-JAMAL AL

dones... De moment, l'actuació de la policia és més aviat tèbia. No troben l'assassí, encara que al dia següent va ser vist pels carrers del voltant, intentant de vendre la roba de les persones que havia matat... A més, els policies que van anar a la casa per començar les investigacions, van fer uns comentaris d'allò més provocatius: «*Suposo que ara demanaran la pena de mort per l'assassí!*» «*Aquí qui mereix la pena de mort és el Sistema, ningú més...*» Aquesta fou la resposta de la mare. Ni més ni menys. Aquests últims anys s'han sentit històries semblants entre famílies de gent militant. Sembla que forma part de l'actuació de la màfia policíaca aquesta manera d'infiltrar persones miserables entre certes famílies, per desfer-les, perquè alguna cosa semblant havien intentat amb els MOVE...

En situacions extremes, les coses són o blanques o negres. Alguna persona corrent, que va aconseguir mantenir les idees clares, després d'haver perdut un familiar a les Torres Bessones, va reaccionar igual: «*Els únics culpables de l'esfondrament de les torres són els qui han dissenyat la política exterior dels EUA tots aquests anys. Han fet patir massa gent.*» En Mario feia set o vuit anys que no veia en Mumia. Des que el van canviar de presó l'última vegada. I surten a parlar de tot: de quan ell era petit a Santiago de Cuba, —abans d'emigrar cap els Estats Units—, i els seus pares el van treure de l'escola de les monges catòliques, perquè el maltractaven, fins i tot físicament. Els carcellers passen i repassen per fora del locutori. Tant els que estan del cantó de les visites com els de dintre. Gairebé tots somriuen quan els mires. Sembla que són les instruccions que tenen. En entrar a la presó, ens han donat una mena de formularis, on ens pregunten la nostra opinió sobre el tracte rebut. I una de les preguntes que volen que contestem és si els carcellers ens han semblat prou educats... Cap de nosaltres (Pam, Mario i jo) no vàrem complimentar cap formulari a la sortida, naturalment. Era empalagós de veritat, el carceller que ens va fer la revisió corporal, amb el detector antidrogues: que havia vist el meu passaport, que d'on venia jo..., s'esforçava en donar-nos conversa. Que aquests detectors són molt enganyosos, que ell ja ho sap, això. Que, de vegades, per haver conduït un cotxe, sona l'alarma, si el volant l'ha tocat abans un fumador de tabac... «*Eh tu! Alerta!, que passa una femella negra i dos mascles blancs, per veure en Jamal*», sentim com un carceller li diu a l'altre, d'una manera molt impersonal. No és que ens vulguin faltar al respecte. És que son així, els carcellers. Igual que els qui ens han escorcollat el cotxe, en arribar a l'aparcament de la presó. Entre efectius i desganats. Molt educats. Prenent nota de tot. Mirant i regirant. Molt conscients que, quan ens pregunten si portem armes de foc, només ho fan per formulisme, que tot plegat només és per molestar, per fer-nos notar que ara ens endinsem en el seu terreny..., encara més. Al final, la motxilla grossa que portem, ni la toca. Amb la qual cosa queda clar que podríem portar canons i bombes a dins, que ni se n'assabentarien..., que no és tant important, perquè, deuen de pensar, ells sempre en tindrien més que nosaltres d'aquest tipus de coses.

Em crida l'atenció que Mumia, que està molt al cas de la problemàtica a la Península Ibèrica, se sorprengui davant de les explicacions que en Mario li fa sobre el moviment de resistència a les illes Hawaii. En Mario ha estat per allà fent campanya pels MOVE i pel mateix Mumia, aprofitant els desplaçaments que li ocasiona la seva feina en defensa dels objectors de consciència. És una feina força interessant, que li subvencionen els quàquers. Ens explica que a Hawaii, al marge del lloc paradisíac per fer vacances els potentats, la població autòctona està patint totes les misèries d'una veritable ocupació militar. Igual que passava fins fa molt poc, a l'illa de Vieques (Puerto Rico); allà fan assaigs amb totes les armes que els sembla i a totes hores, i destrueixen tota aquella part de la natura que no els és imprescindible per a la seva indústria turística. Però hi ha tot un

CORREDOR DE LA MORT

sector de població que rebutja frontalment la potència ocupant: es neguen a fer servir els bitllets de dòlar nord-americans i fan insubmissió civil a totes les normes que els vénen de fora. Per això, la repressió hi és molt forta i només molt rarament els mitjans de comunicació en parlen, al continent. En acabar aquesta explicació, a Mumia li falta temps per demanar que, si trobem algun llibre de la història política de les Hawaii, li enviem.

En Mumia va prenent nota, mentalment, dels múltiples compromisos que ha d'assumir per fer articles periodístics i enviar-los a tota la gent que els hi demana, per publicar-los en tota mena de butlletins alternatius i no tant alternatius. Totes les transcripcions de les converses en aquests locutoris són fetes a base de memòria, perquè està rigorosament prohibit introduir ni llapis ni paper.

També li explico que vaig assistir a aquella reunió, a Staten Island, amb els veïns preocupats per la desaparició de l'hospital. I s'indigna i em diu que ja se sap, que l'Església catòlica, propietària dels terrenys i del mateix hospital, ja ha fet altres vegades jugades semblants: tanca l'establiment, l'enderroca i ven els terrenys a una immobiliària, perquè això li representa una operació financera més rendible. «*L'Església catòlica és una multinacional més. I això des de fa mes de dos mil anys*». En parlar d'aquest tema, algú recorda que ara en Mumia està preparant un altre llibre, precisament sobre les religions i el seu antic paper en la manipulació de les persones i les poblacions senceres.

No ens en podem estar de parlar del problema de l'energia elèctrica, a Nova York i a les altres capitals ianquis i canadenques. Mumia ens pregunta com ha reaccionat la gent. Nosaltres li expliquem les nostres pròpies experiències, perquè jo a Filadèlfia també vaig tenir ocasió de patir-ho una mica. Així, els meus amics em van explicar que la falta de llum, sobretot a la nit, va despertar un cert sentit de la solidaritat entre persones que, tot i ser veïnes, des de feia anys amb prou feines s'havien dirigit la paraula en comptades ocasions. I això per qüestions molt pragmàtiques, de convivència. «Doncs potser faria falta que l'energia elèctrica marxés més sovint, si això ha de significar que augmenti la solidaritat entre la població nord-americana... A més, no ens mereixem altra cosa. Al cap i a la fi, això és el mateix que els bombardeigs han provocat a Bagdad: a més de la mort, han provocat als supervivents manca de llum, d'aigua..., i no només per unes hores, com aquí...»

En acomiadar-se és quan em diu: «*I per allà, que no es desanimi ningú. Que tots els imperis han caigut. Recordeu l'Imperi romà, l'Imperi espanyol, l'Imperi britànic.. I ara també caurà l'Imperi USA... I l'Aznar i el seu règim... els farem caure entre tots...!*» Aquesta presència d'ànim ens impressiona sobretot a en Mario i a mi. Na Pam ja coneix molt bé en Mumia, perquè gairebé cada mes tenen entrevista, i de vegades més sovint, si els esdeveniments ho fan necessari.

I allà s'ha quedat, el presoner condemnat a mort, i les autoritats judicials, que ara no saben què fer i tenen por de «moure fitxa». Poden canviar-li la pena de mort per la cadena perpètua. Poden reconèixer-li el dret a un nou judici, on es tinguin en compte totes les proves que en van ser ignorades maliciosament en el primer. O poden mantenir-li la pena de mort...

A la sortida, obrim un butlletí que es veu que circula per totes les presons de Pennsilvània. Es veu que el fa gent de bona voluntat..., més o menys. En el número corresponent al mes d'agost, publiquen la llista dels 23 presos de Pennsilvània que fan el seu aniversari aquest mes i que estan condemnats a mort... Cada mes publiquen una llista igual, fins que al desembre hauran sortit tots: 239, en total, (234 homes i cinc dones; 148 de negres, 73 de blancs, 16 d'hispans i dos d'asiàtics)... Si és que tots continuen vius...

Francesc Arnau i Arias,
corresponsal de Kontra-Infos als EUA

RECORDANT ORWELL

LA IMPORTÀNCIA D'ANOMENAR-SE BLAIR

HITCHENS, Christopher: *La victoria de Orwell*. Emecé. Barcelona, 2003.
MEYERS, Jeffrey: *Orwell, la conciencia de una generación*. Vergara. Barcelona, 2002.

Encara que George Orwell va demostrar ser un excel·lent analista del seu temps i va saber anticipar les principals característiques de l'immediat futur al que la humanitat semblava abocat, no va poder endevinar que arribaria un dia que el llinatge Blair amb el que va ser batejat i al que va en renunciar en favor d'Orwell, el nom d'un riu de la comarca on en va transcórrer la infantesa, seria un dels més odiats pels antibel·licistes de començament del tercer mil·lenni.

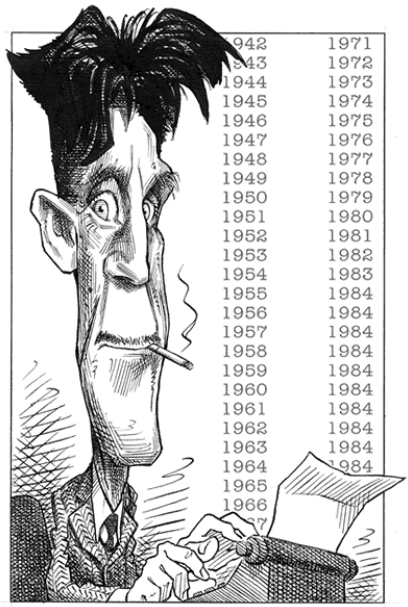

Tampoc no va poder pre veure que la seva voluntat de què no se li escriguessin biografies seria tantes vegades incomplida. De fet, Orwell, de qui ara se'n commemora el centenari del naixement, se'n va convertir poc temps després de morir el 1950, als 47 anys, en un autor d'inusitat èxit, fins el punt de ser l'escriptor anglès del segle XX més llegit. En 1984, el seu any emblemàtic, una allau de bibliografia orwelliana va desbordar les impremtes, i els estudis crítics i biografies no han cessat d'aparèixer.

La biografia de Meyers és un text sobri, escrupolosament documentat, on l'autor posa especial cura a l'hora de tractar els temes més obscurs i difícils de la vida d'Orwell: els seus anys de policia imperial a Birmània, la llista d'intel·lectuals companys de viatges dels comunistes que va confeccionar, els babaus útils dels suposats progressisme totalitari, i la tòrrida personalitat de la seva vídua i marmessora. «Ma vida ha estat gairebé sempre fotuda, però en certs sentits interessant.», va escriure Orwell. La part de sa vida fotuda és per als lectors el més interessant, i allò que per a ell interessant resulta aclaridor i lúcid per als que s'acosten als seus llibres.

Hitchens, per la seva banda, ha confeccionat un estudi crític. Més amic de la polèmica i del debat, aprofita la figura de l'autor d'*Homenatge a Catalunya* per contrastar les posicions de bona part dels intel·lectuals de l'època. I és que la vida i l'obra d'Orwell serveix de pedra de toc amb la que mesurar les posicions polítiques d'aquells que van viure l'eclosió i l'ascens del totalitarisme, en les seves dues vessants, i que la major part de les vegades no van aconseguir o no van voler d'entendre el que tan diàfanament havia comprès Orwell després de la seva experiència en la guerra i revolució espanyola.

Resulta especialment interessant el repàs, en el doble sentit de la paraula, que Hitchens dóna als intel·lectuals britànics comunistes que tant van criticar Orwell. Així Deutscher, Raymond Williams, E. P.

RECORDANT ORWELL

Thompson... són contravinguts per Hitchens, per a qui Orwell tenia raó mentre que aquells no feien més que ensenyar el llautó soviètic. Aquesta és una de les victòries d'Orwell.

Però on Orwell ha tingut tota la raó, al marge de debats amb detractors o polèmiques literàries, ha estat en la denúncia del llenguatge del poder; ell parla del *Big Brother*, on la mentida és veritat, la història un discurs alterat constantment segons criteris de dominació i l'eufemisme aixecat a tòpic i creença. La boca del *Big Brother* és la que pronuncia avui aqueixos eufemismes de «danys col·laterals», «guerra preventiva», «bombes intel·ligents», «ajuda humanitària», «error humà»...

Finalment, la victòria d'Orwell és la seva actualitat per pensar i denunciar les atrocitats del poder i no perdre's en la selva de les seves màscares. «El pecat de gairebé tots els esquerrans des de 1933 en endavant», escriu Orwell, «consisteix en què han volgut ser antifeixistes sense ser antiautoritaris.» Segueix essent cert i recomanable el consell que va donar el seu amic Arthur Koestler que ens apliquem i hi fem extensiu: «Aferra't a Orwell, el mai no et fallarà.»

Ignasi de Llorens

CHOMSKY LÚCID

Acaba de sortir al carrer un nou llibre de Noam Chomsky [*Dues hores de lucidesa : converses amb Denis Robert i Weronika Zarachowicz*. Edicions 62. Barcelona, 2003]. Es tracta, aquest pic, de la transcripció d'una llarga entrevista realitzada a Chomsky a Siena, el novembre de 1999, pels periodistes abans esmentats i publicada en francès l'any 2001. El llibre, per les seves característiques, és fàcil de llegir, resumeix els "models" –que no «teories»– de Chomsky i divulga el pensament sobre un munt de temes diversos del lingüista llibertari. Alguns dels temes que tracta aquest llibre: el paper dels intel·lectuals; les «indústries de l'adoctrinament» (els medis de desinformació i propaganda); el Poder, els poders i els seus centres; el Capitalisme i el seu sistema econòmic; la Democràcia, la Revolució i l'Anarquisme; la política exterior nord-americana i l'Imperialisme; etc. Molt interessant és la importància que Chomsky dóna al «sentit comú» –no us recorda això la «raó comuna» garciacalviana?– i la seva lluita contra l'Estat [«El rol de l'Estat és aquest: fer per manera que els rics esdevinguin encara més rics.»]. En definitiva un llibre que interessa tant als seguidors de Chomsky com als que encara desconeixen les idees d'aquest, com ell es defineix, «desemmascarador de mentides i falsedats».

I com a mostra resposta de Chomsky a la pregunta: «Es continua definint com a anarquista?»

«L'anarquia inclou moltes coses diferents. Però dins de l'anarquia hi ha un corrent que és herència directa del liberalisme clàssic, que malda per defensar la llibertat i la democràcia contra el capitalisme. Aquests corrents anarquistes intenten proposar formes d'organització susceptibles d'ajudar la gent a multiplicar els fruits de la llibertat.

Els anarquistes sempre han estats fidels a un principi fonamental: tota forma d'autoritat o de jerarquia ha de ser revisada i ha de demostrar que té una raó de ser. Les autojustificacions no valen. Això també és vàlid per a les relacions entre pares i fills, entre homes i dones, en el món del treball o entre estats. Cal identificar totes les formes d'autoritat i comminar-les a justificar-se.

N'hi ha que tenen una raó de ser. Per exemple, les relaciones entre una mare i el seu fill són de naturalesa autoritària. Però tota forma d'autoritat que no pugui trobar una raó de ser és il·legítima i tenim dret a fer-la caure. Això és cert en tots els àmbits, des de les relaciones individuals fins a les relacions internacionals. A parer meu, l'aportació essencial del pensament anarquista és aquesta. Prové directament de les lluites populars, del segle de les llums.»

La màfia repressiva copeja de bell nou València

Una nova onada repressiva ha tornat a copejar el moviment anarquista des de començaments de juliol i per segona vegada a la ciutat de València. El 7 de juliol van ser detingudes dues persones, Edu i Amanda. L'endemà, a les 9 del matí, va començar l'escorcoll de l'Ateneu Llibertari del Cabanyal. Més tard escorcollaren la casa d'Eduard, portant-se 14 capses de material, segons la premsa. A les 10 del matí, s'hi produïa una tercera detenció a Líria, un poble al costat de València, segrestant Jordi, un jove de 25 anys. A les 15 hores, un quart cop, que es produïa aquesta vegada sobre Miquel Àngel, que es detingut a les portes de ca sa mare, a Benimaclet. De moment, Edu i Amanda en segueixen detinguts aplicant-los la llei antiterrorista (de tres a cinc dies incomunicats, interrogatoris constants, tortures, humiliacions...), ja que, segons la premsa addicta al poder, Amanda s'ha declarat culpable de l'enviament d'un sobre bomba.

A les 17.30 del 8 de juliol es van concentrar un mig centenar de persones al Miquelet, zona cèntrica valenciana, on es van desplegar diverses pancartes. Una des de dalt el Miquelet, exigint la llibertat dels anarquistes detinguts, i altres dues als peus. També es van repartir octavetes informant a la gent de la situació en la que es troba sumit el moviment anarquista valencià.

Sobre les 23 hores del mateix dia, cinc encaputxats entren a la casa de Jordi i l'escorcollen, portant-se material. El cas és portat al número 1 de l'Audiència Nacional. Als quatre companys se'ls acusava de la carta bomba que va esclatar a Correus el 25 d'abril passat, causant lesions a quatre treballadors i danys materials diversos. També volien encolomar-los l'incendi d'una excavadora, la crema d'un caixer i el sabotatge amb artefactes incendiaris en un telepizza, una immobiliària i l'Institut de Formació Professional del Cabanyal. J. Cotino declarava que les investigacions policíaques apuntaven vers l'acusació d'Amanda i Edu, com a principals interventors, i a Jordi i Miquel Àngel, com a integrants d'aqueixes famoses organitzacions anarcoclandestines que compareixen tant en les seves acusacions.

Jordi va ser alliberat al final d'aquella mateixa setmana, descartant-lo del cas, així com a Miquel Àngel, que va ser posat en llibertat el dia 12 de juliol després de declarar a l'Audiència Nacional.

Senyor Cotino, ni els teus paquets bomba, ni el dolor que ens causa el segrest dels nostres companys, ni la repressió als carrers, ni la teva pinta de fatxenda, no aturaran res! Ni de València, ni d'enlloc desapareixerem, ni ens callarem i, ni molt menys, restarem quiets enfronts dels abusos de poder que ja portem suportant tants anys. Ni la tristesa de les vostres presons, ni la repressió de les vostres porres, res no ho aconseguirà.

Nosaltres ja sabem al que ens enfrontem i no ens fa por, perquè, per nosaltres, lluitar pels nostres somnis és l'únic que ens queda.

Segons informava en un primer moment la policia als advocats, els tres al·lots estaven incomunicats a la Direcció Superior de Policia de València assistint-los només un misser d'ofici, ja que els seus advocats propis no podien visitar-los.

Les acusacions que es formulen des de la Delegació de Govern i des del Ministeri de l'Interior van dirigides a crear alarma social i a col·locar l'opinió pública en una postura contrària i de desconfiança vers qualsevol persona o moviment que es qüestioni el món en el que vivim.

Què està passant? Per què es criminalitza d'aquesta manera la joventut i els moviments crítics a la «democràcia» (que de democràcia tenen ben poc i cada cop menys)? És que el Govern ens demana la nostra opinió quan bombardeja Iraq, destrueix la natura i els nostres barris per especular i enriquir-se? Tenen alguna relació les actituds cada vegada més autoritàries i feixistes de les classes dirigents, amb la repressió cada pic major que pateix qualsevol que s'oposi als seus interessos?

Per la llibertat, mort a l'Estat!

Si en toquen a un,
ens toquen a tots!

Col·lectiu Antirepressiu

Què és el Col·lectiu Antirepressiu?
El Col·lectiu Antirepressiu és una formació que s'encarrega de denunciar qualsevol activitat de l'Estat que es consideri repressiva enfront dels moviments socials, així com de donar suport a les persones víctimes d'aquestes actuacions.

Quan es forma?
Arran dels muntatges policíacs i judicials esdevinguts a València i com a conseqüència del desallotjament del Centre Social de Malas Pulgas.

Com es finança?
Amb l'organització de xerrades, concerts, vendes (propaganda, beguda, menjar) o de qualsevol activitat que surti de les assemblees i sota el consens dels integrants.

Què é s la caixa de resistència?
Són uns doblers fixos que, amb caràcter d'inamovibles, van augmentant tot realitzant les activitats abans esmentades.

En què es destinen els doblers?
En la realització de pancartes, cartells, comunicats de premsa, material de difusió... La caixa de resistència va destinada a possibles despeses d'advocats, tràmits judicials, pagament de multes, etc.

Com establir contacte amb nosaltres?
Ho pots fer tant per e-mail
(mallorcantirepressiva@yahoo.com)
com passant pel local de la CNT de Palma
(Palau Reial, 9, 2on)
els dimarts alternants
a partir de les 19 hores.

ANTI ©: Si t'interessa piratejar alguna cosa d'aquest butlletí, no te'n tallis! Això sí, no t'oblidis si és possible de citar-ne la font d'informació.

L'Ateneu Llibertari Estel Negre només es responsabilitza dels articles sense firma o dels signats expressament per aquest col·lectiu. Les altres col·laboracions, personals o de grups, signades amb noms reals o ficticis, són responsabilitat exclusiva dels seus autors.

LLEGEIX, AJUDA I DIFON EL *BUTLLETÍ ESTEL NEGRE*: Això que tens a les mans no és cap objecte de consum. Si ja l'has llegit, no el llancis, passa'l a algun o alguna col·lega. També us hi podeu subscriure per 12 números fent-nos arribar 6 € (o 12 € si voleu fer una subscripció de suport) i nosaltres us enviarem el butlletí a ca vostra.

A S S E M B L E E S

***Ateneu Llibertari Estel Negre*: dijous a les 20.30 hores a l'Ateneu**

***CNT-AIT*: dimarts a les 20.30 hores a l'Ateneu**

==========

U N A F O R M A D E C O L · L A B O R A R

El *Butlletí Estel Negre* és obert a tothom. Desitgem i volem que tots i totes hi col·laboreu amb articles, notícies, comentaris, dibuixos, etc., i també en la seva distribució i difusió. Enrotlleu-vos-hi!

==========

A L T R A F O R M A D E C O L · L A B O R A R

Amb aquest butlletí, i amb l'Ateneu en general, hi podeu col·laborar d'una forma econòmica, imprescindible per al seu funcionament, ingressant les quantitats que vulgueu en el compte corrent de *La Caixa* número 2100-0150-66-0103123620.

Sabem que aquestes retxes seran ben acollides, per la qual cosa us adonem les gràcies per endavant. Salut!

ATENEU LLIBERTARI ESTEL NEGRE

➲ L O C A L:
Palau Reial, 9, 2on (Ciutat)

➲ P E R M A N È N C I E S:
De dilluns a divendres
de 19 a 22 hores

➲ T E L È F O N: (971) 719102

➲ F A X: (971) 716391

➲ E-MAIL:
estelnegre@nodo50.org

➲ C O R R E S P O N D È N C I A:
Apartat de correus 1566
07080 Ciutat de Mallorca
Illes Balears